



JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Amb l'ai al cor

El país aviat no podrà complir els compromisos

La setmana passada el Consell General va aprovar el pressupost per al 2020. Comptat i debatut, l'exercici pressupostari començarà tres mesos tard. Que lluny estem d'aquells anys de l'onada taronja on Toni Martí i Jordi Cinca estrenyien les costures per votar el pressupost el mes de desembre!

El tardaner pressupost 2020 hauria de servir –dissortadament no serà pas el cas– per aterrar en els problemes reals i reduir les desigualtats que cada vegada són més inacceptables. El món millor comença en la qualitat de les escoles, la sanitat, el medi ambient, la seguretat personal i l'atenció als padrins i discapacitats.

Són qüestions que no s'arreglen des de la retòrica o des de les utopies. Aquest pressupost no dona confiança. Mentre, augmenta la desocupació, la situació social es degrada i els riscos sistèmics en el sector financer segueixen aquí.

Es comprova que el model econòmic liberal-conservador està esgotat perquè s'ha basat en el creixement de la feina precària, de la demanda conjuntural, sense increment de la inversió productiva, i la moderació salarial aconseguida mitjançant una immigració desordenada –els temporers– i a costa dels joves, als quals se'ls paga sous baixos imposant horaris sovint excessius.

El país necessita un nou model econòmic, amb feina estable i amb control en la despesa pública, el foment de la lliure

competència en el mercat, la transparència de l'acció de Govern i l'increment de la inversió pública.

Hi ha, també, dos problemes que han de formar part del debat públic, però el Govern els intenta ofegar amb la seva comunicació cloroform. Em refereixo a la negociació d'un acord d'associació amb la Unió Europea, i les seves enormes conseqüències econòmiques, i a la caiguda de la qualitat del turisme.

Es comprova l'absència total de voluntat de compartir, per part de l'actual majoria, unes qüestions que mereixerien un altre enfocament.

DA admet que no té reputació internacional ni credibilitat financera

Estem en un moment delicat i complex. Cada veu singular pot contribuir a trobar solucions escaients, abans que el país s'enfonsi del tot.

Amb l'augment del 77% del dèficit amb relació al 2019, un augment del 3% de les despeses corrents i una previsió de només un 0,5% de creixement dels ingressos el país no podrà, aviat, complir amb els seus compromisos pel que fa a la ciutadania, ni honorar els crèdits.

Cadascú sap que les despeses públiques s'han de finançar.

Tothom sap que endeutar-se és perfectament racional si això

serveix per finançar inversions, però que no ho és quan hom s'endeuta per pagar despeses corrents.

Més clarament, com diu l'economista francès Jacques Attali: “és normal endeutar-se per construir ponts o fins i tot universitats, però no per pagar salaris de funcionaris.”

Per sortir d'aquesta espiral que porta cap avall cal millorar l'eficàcia de l'Estat, treballar més i millor, repartir de manera més justa el pes de l'impost, alliberar potencialitats de creixement sostenible i posar un terme a rendes de situació i privilegis. Els veritables privilegis, no els dels “petits”, que sovint es volen posar al davant per amagar els dels veritables afavorits per la fortuna del naixement o de l'especulació.

Deu mesos de govern Espot han portat l'economia andorrana a un cul de sac i a l'apressada –i angoixada– demanda d'adhesió al Fons Monetari Internacional. Necessiten desesperadament un cop de mà.

Deia el ministre de Finances el dia 20 de febrer que “poder entrar a l'FMI ens asseguraria una reputació internacional molt important i una credibilitat en l'àmbit econòmic i financer.”

Tota una confessió: després de nou anys dirigint el ministeri de Finances, DA reconeix ara que Andorra no té l'adient “reputació internacional” ni té, tampoc, credibilitat en l'àmbit econòmic i financer.

El pressupost 2020 d'aquest ministre ens deixa amb l'ai al cor.